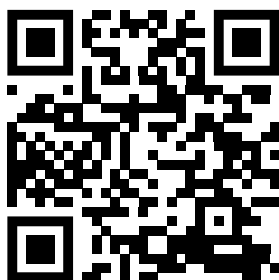

Omdat mijn loopbaan, carrière vind ik ook zo wat, meer over TV-beelden gaat dan over foto's, hierbij een unieke QR code als speciale dank voor de aankoop van mijn boek. Scan de code voor een bezoekje aan het Henny Huisman Museum. Onder het motto, 'vraag niet hoe het kan maar geniet ervan!'

Henny Huisman

Kevin Kraan

Henny

INSIDE

© 2021 Kevin Kraan
Omslagbeeld: William Rutten
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5506 3
ISBN 978 90 488 5507 0 (e-book)
NUR 402

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord	9
1 Henny Huisman Museum	11
2 Kopermolenstraat 13	14
3 Har en Bep	16
4 Meester Klaassen	18
5 Het Ruitenhuys	21
6 Mariaverschijning	26
7 Limonadefeestjes	28
8 Henny ziet de vogels buiten vliegen	30
9 De Feestganger	32
10 Vagina Fudge	33
11 Waar Is Dat Feestje?	35
12 Henny is homo	36
13 Heerlijk avondje	38
14 Veronica Drive-In Show	42
15 Pooiers, snollen en uitschot	45
16 Afgeserveerd	51
17 Lia	53
18 Lucifer	56
19 House For Sale	58
20 Gekkie	62
21 Win een biertje of wijntje	66
22 KUT!	68

23	Alléén in de spotlights	71
24	Fietsiebuiguh!	73
25	Ontdekking door Joop	77
26	Nieuwjaar	80
27	De Zomeravondshow	84
28	Rechtszaak	86
29	Mannen met snorren	88
30	Joop van den Ende Academy	92
31	Met z'n allen	95
32	Henny breekt de ban van de chique televisie	101
33	Metamorfose	104
34	Ad Swart	107
35	Mini-playbackshow	110
36	Televizier-Ring 1985	115
37	Clowns	117
38	Schubbekutteveen	122
39	Frits Löhnen	124
40	UFO	128
41	Moppentrommel	130
42	Nick en Simon	134
43	Jacques d'Ancona	137
44	Azijn	143
45	Nico Hiltrop	146
46	Het Henny Huisman-effect	150
47	Waarom hebben wij GVD dat format niet?	156
48	Golfen met prins Bernhard	158
49	Televizier-Ring 1988	160
50	Henny Huilman	162
51	Paus Johannes Paulus II	164
52	Lonely at the top	166
53	De wereld mag veranderen...	170
54	Openingen	172
55	Corona	174
56	Beeld in Madame Tussauds	177
57	Luxemburgse lente	181

58	RTL4	185
59	Freddy Thyes	187
60	Marco Borsato	189
61	De Salvador Dalí van de televisieregisseurs	194
62	Bulletje	199
63	Een programma over de jaren '90	204
64	Euromast	208
65	Michael Jackson	210
66	Aalsmeer	212
67	Gorbatsjov	217
68	Joop van den Ende	219
69	Endemol	228
70	Ischa Meijer	232
71	Manipuleren	235
72	Snuitje	238
73	Pilletje	242
74	Plastische chirurgie	245
75	Roem en de keerzijde	247
76	Nikki en Lobke	252
77	Springplank	259
78	Opa Rein	262
79	Sinterklaas	264
80	Rudi Carrell	268
81	Robert ten Brink	271
82	Sterrenplaybackshow	273
83	Wereldsterren	275
84	Henny Goes to Hollywood	278
85	Rolf Wouters	281
86	Donkere wolken	283
87	Goedkoop, goedkoper, goedkoopst	289
88	Idols	293
89	Spijt	300
90	Henny Zoekt God	302
91	Persdag	308
92	God	310

93	Doodsbedreiging	313
94	Catherine Keyl	318
95	Leguanen	320
96	Huize Huisman	322
97	Slaappil	324
98	De mooiste dag van je leven	325
99	Gespiest	328
100	Dagje Hilversum	330
101	Klooiën	336
102	Korenslag	337
103	Vrienden	341
104	Ellende	345
105	Nierkanker	347
106	Figurant	350
107	Henny wil zo graag	354
108	Het spelletje	358
109	Moedermelk	359
110	Nooit meer wat van gehoord!	362
111	Roddelbladen	365
112	Guus Verstraete	367
113	Verbrijzelde elleboog	369
114	Kris Kross Amsterdam	371
115	Cher van HR	378
116	Het Ruitershuys wenst u een fijne kerst!	382
117	Veronica Inside nazorg	384
118	Voor je fans	387

	Bijlagen	390
--	----------	-----

Voorwoord

Bakkum, 26 augustus 2019

Uitgeverij *Inside* en ik hebben Henny Huisman benaderd: of hij wat voelt voor een biografie. ‘Kom maar met een goed voorstel!’ luidt zijn korte reactie per mail. Dat voorstel ligt 26 augustus 2019 ’s middags om halfdrie op tafel in restaurant Het Ruitershuys. Aangeschoven zijn Henny, Rein Sluik (Henny’s boezemvriend), Marieke Derksen (namens *Inside*) en ik.

Een paar uur na ons samenzijn verschijnt op tientallen nieuws- en showbizsites – van *De Telegraaf* en het *AD* tot *Nu.nl* en *RTL Boulevard* – het bericht: HENNY HUISMAN KOMT MET BIOGRAFIE. Henny heeft bij het radioprogramma van *Veronica Inside* en tegenover het *ANP* naam en rugnummer gegeven: ‘Uitgeverij *Inside* brengt het uit, Kevin Kraan schrijft de biografie.’

’s Avonds om 9 uur belt Henny: ‘Hé, Kevin, moet je horen! Nu verschijnen er overal berichten in de media, hè... Ik weet natuurlijk dat er nog niks zeker is en dat de contracten en zo nog niet zijn ondertekend, maar ik ben enthousiast, jullie volgens mij ook... Dus ja, toen floepte het eruit... Je weet ook hoe die jongens van *Veronica Inside* zijn... Die ontfutselen je dat. En ja... Na de uitzending belde het *ANP* en toen heb ik het maar gewoon verteld. Verder heb ik niks gezegd, hoor! Jullie zijn niet boos, toch?’

Kevin Kraan

1

Henny Huisman Museum

Hoogeveen, 10 september 2019

Uit een tasje van de HEMA vist Henny een flesje *Kwhiskey* – een bedankje voor deelname aan het BNNVARA-programma *De Kwis*. Hij tuurt in het rond. ‘Aaah ja... die kan daar staan!’ Met zijn kenmerkende zware loop – de schouders nog altijd een tikkeltje voorover – stapt hij vastberaden op een vitrinekast af. Met zorg wordt het flesje naast de hamer geplaatst die hij in 2002 ontving als gast bij *Kopspijkers*. Henny neemt met twee ferme stappen afstand van de vitrine... Nee, hij is nog niet tevreden. Tweede poging: het flesje iets meer naar rechts, de hamer iets meer naar achteren. Weer een kijkje van afstand. Derde poging: hamer naar rechts, flesje naar achter. Opnieuw de inspectie. Er is milde tevredenheid. ‘Dit ziet er wel goed uit zo,’ mompelt hij. Dan wendt hij zich tot mij. ‘Ik heb niks te veel gezegd, toch? Mooi gedaan, hè?!’

Dit is het Henny Huisman Museum. Hier – in een zijvleugel van de meubelzaak van vriend Hans Jutstra, op een industrieterrein in Hoogeveen – hangt en staat zijn hele leven. In een uitgelichte hoek is de stal van Snuitje nagebouwd, het paard dat bij Henny op stal stond en dat hij in 1995 de hitlijsten in zong. Even verderop staat zijn eerste drumstel, en ook een kanon, gekregen van de RTL-directie (‘Omdat ik hun kijkcijferkanon was.’). Aan de muur hangen honderden krantenknipsels en een heuse portretgalerij met alle kandidaten die in de *Soundmixshow* doorbraken, onder wie Marco Borsato, Gerard Joling en Glennis Grace. De blikvanger van het museum is ‘het Win-

keltje' uit de *Mini-playbackshow*, waar kandidaatjes zich schuchter als Ruben en Anouk meldden, en het weer gekleed en geschminkt als Bruce Springsteen en Whitney Houston verlieten. De rookmachine is vandaag defect.

Trots als een hond met zeven lullen geeft Henny een rondleiding door zijn leven. Allereerst laat hij vanuit een kluis zijn twee gewonnen Televizier-Ringen aanrukken – één voor de *Playback-Soundmixshow* in 1985, de ander voor de *Surpriseshow* in 1988. Henny schuift ze om zijn vinger: 'Ze zijn speciaal voor me gemaakt. Hier staan mijn initialen, zie je?' In het kistje met kostbaarheden liggen ook drie TROS TV-sterren. Henny [vertwijfeld]: 'Ik won er vier... hmm... waar die vierde nou is...' Hij akkert het doosje nog eens door. 'Hmm, nou ja, die zal die Jutstra wel weggegeven hebben, bij de verkoop van een setje stoelen.'

Henny vervolgt zijn ronde door zijn museum. Hij wipt een Gouden Plaat van een spijkertje aan de muur. Het is een ludiek geschenk van vriend Gerard Joling. Op de plaat staat de tekst: 'Voor de verkoop van 30 artiesten'. Henny: 'Dit heeft hij laten maken omdat er zoveel sterren zijn voortgekomen uit de *Soundmixshow*... En dan staat er op die plaat Hennie, dus met ie. Ik heb hem uitgebreid bedankt. "Wat fijn zeg, je bent echt een vriend." Gerard: "Dat weet je, ik hou van je." Ik: "Ja... nu alleen mijn naam nog leren schrijven, lul!"

Henny wijst kort op de portretfoto van Tooske: 'Zij zong in de *Soundmixshow* een liedje uit *De Kleine Zeemeermin*. Het origineel is ingezongen door Laura Vlasblom. Die was toen getrouwd met Bastiaan Ragas. Nu is Tooske met hem samen. Denk daar maar eens over na.'

Onderdeel van het museum is een klein theatertje. Twee bankstellen – als combi voor de MEENEEMPRIJS van 1300 euro te koop (aldus een gifgroen fluorescerend kaartje) – vormen een zithoek. Daar kun je op een groot scherm naar hoogtepunten uit het oeuvre van Henny kijken. Tegen de muren staan zware kasten met duizenden dvd's van de shows en tv-optredens van de presentator. Henny zelf heeft ze op videoband opgenomen, op dvd overgezet en geordend op kleur.

Henny: 'En dat is niet eens alles!'

Door een fragment uit de *Playbackshow* van 1983 is Henny plotseling zichtbaar aangedaan. Vertederd kijkt de Henny van nu naar de Henny van bijna 40 jaar geleden. Jurylid Ruud Bos bromt in het fragment over een van de kandidaten dat er geen ‘frappe’ aan diens komisch bedoelde nummer zit.

‘Wat zeg je, Ruud? Een grap?’ vraagt Henny.

‘Nee,’ antwoordt Bos, ‘een frappe.’

Henny keert zich om, maakt een wegwerpgebaar naar Bos en beent demonstratief weg: ‘Met dat soort moeilijke woorden ga je maar naar een andere omroep!’

Het publiek applaudisseert luid. Het sluit Henny in het hart. Hij heeft zich definitief één van hen getoond. Net als zijn publiek weet ook hij niet wat een ‘frappe’ is. Net als zij is ook hij wars van elitair geneuzel. Hij banjert net zo boers als de mannen in het publiek, en schiet net zo snel vol als de vrouwen. Ook zijn broek hangt op halfzeven en ook in zijn poging tot Algemeen Beschaafd Nederlands klinkt een ietwat regionale tongval door. In een televisiewereld die wordt bevolkt door gelikte gladjanussen, is Henny Huisman – tot in zijn achternaam – de ultieme gewone jongen.

Kopermolenstraat 13

Zaandam, 18 juni 1951

Het was geen gemakkelijke bevalling, of, zoals Henny's moeder Bep het zou formuleren: 'Hij kwam lastig door de hemelpoort.' Henny wordt geboren op een maandag, 18 juni 1951. Het zijn de vroege jaren '50. Het land herstelt zich van de oorlog. Hard werken en sober leven is het motto. Henny groeit op in de *rooie* arbeidersstad Zaandam: tussen houten huisjes en flats, oude molens en nieuwe industrie. De geur van die nieuwe industrie – cacao, verf, koffiebonen, zeep – is een permanente vertrouwde aanwezigheid in de stad.

Hij scrollt op zijn Twitter-tijdlijn. 'Ja, hier is-ie...' Op zijn mobiel toont hij zijn tweet van 24 maart 2017. Tekst: 'Vandaag naar mijn geboortehuis op de Kopermolenstraat 13 Zaandam geweest, dat gesloopt wordt! Dag jeugd.' Op een bijgevoegde foto is te zien dat het huis van één van de beroemdste zonen van Zaandam op het punt staat afgebroken te worden. Hekken omringen het leegstaande huis, de sloopbal hangt klaar.

Henny: 'Hier woonde ik de eerste negen jaar van mijn leven. Het zijn maar stenen, maar het is toch wel gek dat het niet meer bestaat. Je hebt alleen herinneringen...'

'Neem me eens mee naar die herinneringen, naar de Kopermolenstraat in de jaren '50.'

Henny: ‘Goh, ik kan me niet zoveel herinneren, hoor. Het was een straat zonder auto’s. Overal hingen touwtjes uit de brievenbussen. Kinderen konden gewoon de voordeur opentrekken en bij elkaar binnenlopen. Dat vertrouwen was er. Het was allemaal vrij onbezorgd. De vodenboer kwam elke week met paard en wagen door de straat. Dat was magie. Dan mocht je een stukje voorin met hem meerijsen... Mijn held was opa Dijkstra. Die woonde een straatje verderop. Opa was koster in de kerk. Die had een prachtige stola om zijn nek hangen, daar liep hij mee rond in Gods Huis! Daar stond je als kind trots als een pauw naast. Opa mocht op een knopje drukken, dan hoorde je klik en dan kon de pastoor met de preek beginnen. Als kind dacht je dan: jeetje, mijn opa is de rechterhand van God... Op woensdagmiddagen keek ik voor een paar cent bij de burens een middagje televisie. *Dappere Dodo*. Een kinderprogramma. Dan kreeg je een glaasje limonade.’

‘Ik speelde vaak met een meisje in mijn straat. Ze heette Beppie, een invalide meisje met een waterhoofd. Beppie zat altijd in de voordeur, met d’r kont op de drempel en d’r voetjes naar buiten. Heel groot hoofd. Dan vroeg ik aan mijn moeder: “Mag ik bij Beppie spelen?” “Dat mag,” zei ze dan. “Maar je mag haar nooit een handje geven.” Ik vroeg nooit waarom. Beppie wilde wel een handje geven, maar dan zei ik afwerend: “Nee, nee, nee.” Mijn moeder had gehoord dat Beppie vaak in d’r broekje zat te rommelen, dus die vond dat vies.’

Har en Bep

‘Ik groeide op in een gewoon, warm gezin. Mijn moeder Bep bepaalde altijd wat mijn vader Harry aan had, mijn vader liet het allemaal maar gebeuren. Dat was het sfeertje thuis. Wanneer we op een terras zaten, en de ober vroeg mijn vader: “Wilt u een stukje ananas?” dan antwoordde mijn moeder: “Nee, hij lust geen ananas.” Mijn vader: “Ik lust wel ananas!” En dan beet mijn moeder venijnig terug: “Ja, maar daar knoei je zo mee! Dan zit je straks onder de ananas.” Zo ging dat tussen mijn vader en moeder..’

‘Mijn vader was arbeidsanalist. Die controleerde hoe lang mensen aan het poepen waren. Klopte hij aan de wc-deur: “Hey!”... Hij verdiende echter niet genoeg om het gezin te onderhouden. Mijn moeder kluste daarom bij tante Corrie bij voor wat extra guldens. Op een dag kwam ze thuis met zere knieën. Die waren helemaal rood en stuk. Mijn vader vroeg bezorgd: “Wat is er met je knieën?” Mijn moeder: “Er was niet veel werk, dus toen zei Corrie dat ik maar met een aardappelschilmesje het mos tussen de tegels vandaan moest halen.” Mijn vader was woest, hij ging erop af. Dat was heel wat bij ons thuis hoor, dat papa kwaad werd. Hij ging met grote passen naar tante Corrie. Na tien minuten kwam hij terug: “Ik was er bijna, maar er stond een hele grote hond in de steeg. Die gromde naar me.” Dat was mijn vader.’

‘Mijn moeder is een prater. Die vindt het heerlijk om overal te kletsen. Als je vroeger met haar op het pontje stond over de Zaan, dan wisselde ze met iedereen hele verhalen uit. Dat heb ik van haar. Dat zijn de Dijkstra’s, de

familie van mijn moeders kant. Dat zijn praatjesmakers, moppenvertellers, vertegenwoordigers. Die willen gezien worden. Bij de Huismannen is dat totaal anders. Dat zijn stille, bange poeperds. Dat heb ik van mijn vader. Dat idee van: ik doe het maar niet, anders word ik misselijk. Iets niet durven.'

'Mijn vader was ziekelijk trots op me, op het vervelende af. Hij was nooit een vader van dat je op z'n nek kon zitten, of dat hij je meenam naar het zwembad, maar hij was wel mijn allergrootste fan. Wanneer ik bij een verjaardag binnenkwam, dan zei hij: "Kom je uit de studio?" "Nee, papa, ik kom gewoon van huis." Hij wilde gelijk interessant doen voor de visite. Ik had geen zin daarin mee te gaan.'

'Ik weet dat mijn vader en moeder eens met de bus naar Oostenrijk gingen, voor het eerst in hun leven. Mijn moeder had het uiteraard geregeld. Het was niks voor mijn vader. Die wordt dan misselijk, dus die moest voorin zitten. De bus vertrok uit Amsterdam, en dan stappen er mensen in Utrecht in, en in Arnhem, enzovoort. Mijn moeder zei van tevoren: "Luister Har, ik wil dat je in die bus niks zegt over Henny. Dan gaan mensen overdreven doen, dan heb je geen rust in de vakantie." Nou... mijn vader en moeder stapten in Amsterdam in... In Utrecht wist de hele bus het. Mijn vader kon *ge-woon* zijn waffel niet houden. Dan liet hij een strooifoto met mijn hoofd erop vallen, en dan was het van: "O jeetje, daar valt mijn zoon op de grond."

'Mijn moeder is ook wel trots hoor, maar anders... Ze was eens op televisie bij Fred Oster met de moeders van andere bekende Nederlanders. Dan moesten de mensen thuis raden wie de moeder is van Henny Huisman. Vraagt Fred Oster op een gegeven moment: "Bent u trots op Henny?" Mijn moeder: "Ik ben op alle drie mijn kinderen even trots, ook op Miranda [Henny's zus] en Wietse [Henny's broertje]." "Maar Henny is natuurlijk bekend van tv!" roept Fred Oster nog. Mijn moeder antwoordde fel: "Dat kan zo zijn, maar ik ben op alle drie even trots!" Zo is mijn moeder. Die zal niemand voortrekken.'

Meester Klaassen

‘Ik ging naar de lagere school in Zaandam. Mijn meester Klaassen zat voor in de klas, aan een verhoogde, houten tafel. Aan kwetsbare kinderzieltjes deden ze niet. Wie ondeugend was moest in de hoek staan of kreeg een tik op de vingers met een liniaal. In mijn klas zaten wel veertig kinderen. Die werden verdeeld in vier rijen. Je had de beste rij, de goeie rij, de gewone rij en je had de domme rij. Ik zat in de domme rij. De leerlingen in de domme rij waren bestemd voor werk in de fabriek. Dat sprak meester Klaassen hardop uit. Hij zei gewoon: “Henny, naar de domme rij!” Dan was het een aflopende zaak met je...’

‘In de domme rij zat ik ook nog eens achteraan. Een keertje moest iemand overgeven; die rende naar de deur, kon het niet inhouden en kotste zo over mij heen. Toen ben ik, onder de kots, naar huis gerend. Mijn moeder was me een partij kwaad op meester Klaassen: “Mijn zoon gaat niet én in de domste rij zitten én over zich heen laten kotsen!” Ik ben er ook eens uit gestuurd. Ik snapte een breuk niet. Meester Klaassen schreeuwde: “WAAROM LET JE DAN OOK NIET OP?!” Hij trok me zo aan mijn oor het klaslokaal uit, de gang op. Daarbij scheurde hij mijn oor. Het ging enorm bloeden. Ik ben met dat bloedende oor naar huis gerend... mijn moeder weer naar meester Klaassen...’

‘Bij de gymnastiekles werd ik altijd als laatste gekozen. Ik was de enige die geen vogelnestje kon maken. Ook kon ik niet klimmen. “Ga dan omhoog!” schreeuwde de gymleraar... Maar ik kon het niet. Ik had geen kracht in

mijn armen. Ik vond het ook eng. De gymnastiekleraar noemde mij ‘glimworm’, omdat ik zo’n stads kuifje had met Brylcreem. Dat liet een vlek achter wanneer ik een koprol probeerde te maken.’

‘Er stond eens een man kwaad bij ons aan de deur. Hij zei dat ik een kiezelsteentje tegen zijn auto had gegooid en dat er nu een ster in de ruit zat. Mijn moeder zei: “Hoe weet u dat het Henny was?” Die man: “Nou ik zie hem nog over de schutting wegklimmen.” “Dan was het Henny niet,” zei mijn moeder. “Die is zo stijf als een hark.” Ik ben enorm gepest met mijn domheid en onhandigheid. Ik was een bang, zenuwlijgend schepseltje. Ik dacht ook vaak: ik ben niet in orde, joh. Ik kon straalmisselijk in bed liggen. Echt, echt misselijk. Dan nam ik de raarste houdingen aan om daar maar geen last van te hebben. Dan legde ik een boek onder mijn linker-schouder, en dan bleef ik doodstil liggen. Dan lag ik de hele nacht wakker, ogen open en maar denken: als ik maar niet kots, als ik maar niet kots...’

‘Niemand dacht dat er ooit iets van me terecht zou komen. Maar als je zo raar doet, als je zo stijf bent, als je in de domme rij zit en als de leraar je een glimworm noemt, dan ga je het anders ‘oplossen’. Je kunt er ook aan onderdoor gaan hoor, maar ik ging me op een andere manier bewijzen en ik ging op een andere manier aandacht zoeken. Als je het helemaal terugdraait, kan ik meester Klaassen of die gymleraar ook eeuwig dankbaar zijn. Kijk naar André van Duin, een roodharig jongetje uit een volksbuurt in Rotterdam. Daar komen vechtertjes van.’

‘Ik ontpopte me tot een soort joker van de klas. Ik moest het van mijn babbel hebben. Ik werd een soort vrolijke antiheld. Een leuke kluns. Als de gymleraar een vogelnestje voordeed, zijn klootjes uit die wijde broek van hem hingen, en hij erbij vertelde: “Dit is een vogelnestje,” dan reageerde ik gevat: “Dat zie ik, want ik zie de eitjes zitten.” Dan werd ik uit het gymlokaal gestuurd, maar iedereen in de klas moest lachen... Daar deed ik het voor... Voor een potje voetbal werd ik altijd als laatste gekozen, met mij verloor je geheid met 8-0, maar het was wel altijd lachen met mij in het team. Uitsloverij, weet je wel... Ik nam mijn vriendjes bijvoorbeeld mee naar de kinderboerderij, daar stak ik mijn vingers in de neus van een

varken en deed ik net of ik geëlectrocuteerd werd. Op school was ik vaak aan het nepvallen, zodat ze om me moesten lachen. Totdat ik echt een keer mijn pols brak...'

Het Ruiterhuys

Bakkum, 18 oktober 2019

Achter hekken doemt een privéterrein op: STRENG VERBODEN TOEGANG. Het bordje attendeert je erop dat hier, op dit terrein, een gevaarlijke hond rondloopt. Henny staat al op de oprijlaan van zijn landelijke optrekje om mij assistentie te verlenen. Aan zijn zijde: het ‘gevaar’, een grote Boerboel die het vandaag – met het baasje in zijn kielzog – bij wat gesnuffel houdt.

‘Hee jochie, is het allemaal gelukt? Kon je het vinden? Zullen we eerst een tosti gaan eten in het Ruiterhuys?’

Het Ruiterhuys, ooit gebouwd rond de paardenstallen waar ook Snuitje stond, is het restaurant van Henny’s oudste dochter Nikki en haar man Frank. Henny: ‘Het Ruiterhuys was vroeger de stal voor onze paarden. Nikki en Frank hebben het van ons gekocht en verbouwd tot horecagelegenheid. Ze wonen tegenwoordig ook in ons oude huis, hier ook op het terrein. Lia en ik hebben – hier pal naast – een nieuwe, kleinere woning laten bouwen. We zijn dus elkaars burens. Lobke [Henny’s jongste dochter] woont 500 meter verderop. Ik heb ze gewoon allemaal graag bij me.’

Voor de ingang van het Ruiterhuys wordt Henny aangeklampt door één van zijn zes kleinkinderen: Oliver.

Oliver: ‘Oop, mag ik even je fiets lenen?’

Henny: ‘Wat hoor ik nou: heb je een vriendinnetje?’

Oliver: ‘Ja, mam maakt er een probleem van, maar ik heb wel meer gebekt hoor.’

Henny: ‘Is het een leuk meisje?’

Oliver: ‘Mwah, meer voor een keer bekken.’

Henny: ‘Nou, pak ’m maar, die fiets.’

Oliver grijpt de fiets, Henny wendt zich tot mij: ‘Dat zijn nu de gesprekken tussen opa en kleinzoon. Ik weet nog toen ik een jaar of tien was. Het was zo koud dat we ijsvrij kregen. Ik blij. Een hele dag niet naar school. Reed mijn opa Huisman toevallig langs het schoolplein. Ik schreeuwde: HEEY OPA, OUWE BOKKENBIKKER, WE HEBBEN IJSVRIJ! ‘Bokkenbikker’ was een woord van mijn andere opa, dat was opa Dijkstra op wie ik gek was. Wat denk je? Opa Huisman heeft me drie maanden niet aangekeken. Ik moest op mijn knieën mijn excuses aanbieden. Zo was het toen. Nu sta je tegenover je kleinzoon die zegt dat het meisje “wel leuk” is, maar “alleen om een beetje mee te bekken”. Afijn, ik sta weer veel te lang te ouwehoeren, Joop [van den Ende] zei vroeger al dat ik te veel met anderen bezig ben – hij zei dan: “Je moet niet zo met je talent morsen.”

Inmiddels komt ook Henny’s beste vriend Rein Sluik aanlopen. ‘Hey, daar heb je ’m! Ouwe floepert!’ roept Henny enthousiast. Rein lacht. Hij kent Henny van haver tot gort. Met Zaanse nuchterheid begeleidt hij al een halve eeuw Henny’s carrière. Samen startten ze eind jaren ’60 een diskjockey drive-in-show. Van 1984 tot 1995 produceerde Rein vele shows van Henny. En nog altijd staat hij Henny als rechterhand bij. De bron van hun vriendschap ligt in 1968, tijdens een vakantie op Texel.

Rein: ‘Ik draaide met mijn broer plaatjes in de kantine van de camping. Stomtoevallig komt Henny daar in zijn snelle Fiat aan, samen met drie vrienden. Ik kende hem uit Zaandam. Ik weet nog dat ik tegen mijn broer zei: “Daar is Henny, krijg nou de pest!” Henny in snelle kleding, een geruit colbertjasje, Brut-aftershave op. Wij gewoon in spijkerbroekje en in T-shirt voor onze tent. Ik vond hem wel een aardige jongen, maar hij was mijn type niet. Henny was veel meer van het uiterlijk vertoon. Maar goed, je hangt daar wat samen met elkaar, drinkt een biertje. Op een gegeven

moment komt een vriend van Henny aanlopen in een smetteloos spierwit pak – van boord tot schoenen. En Henny zegt: “Aah, schilder, u kunt hier beginnen.” Daar moesten wij zo hard om lachen. Dat was de klik. Daar ontstond het. Zo van: je kunt met die Henny eigenlijk wel heel erg lachen. We hebben een keer ruzie gehad, net voor we de Coentunnel in reden. Toen we de tunnel uit reden, hadden we het alweer uitgesproken...’

In het Ruitershuys brandt de haard. Houten gebinten geven een huiselijk gevoel. Wanneer we aan een tafeltje zitten, tikt schoonzoon Frank Henny op de schouder: ‘Heb je een Rennie voor me?’

Henny [lacht]: ‘Het lult veel en je krijgt er last van je maag van? Rennie Huisman... Heb je echt een Rennie nodig?’

Frank: ‘Ja. Heb je?’

Henny: ‘Ik heb, denk ik, geen Rennie bij me.’ Henny pluist zijn jas na: ‘O ja, toch wel...’ Hij richt zich weer tot ons. ‘Ja... dat mag je weten, ik ben lichtelijk toch wel hypochonder. Ik heb kasten vol medicijnen. Allemaal voor het geval dat. Het is een familietrekje. Wanneer we met vakantie gingen, dan lag de auto vol tabletjes, pilletjes, pleisters, maandverband, scharen, gaasjes, EHBO-dozen. Dan riep zo’n meisje van het Kruidvat: “Nou, fijne vakantie, hè!” Als we naar de revue van André van Duin gingen, dan zei mijn oma in de pauze: “Wie wil er een lekkertje?” Een lekkertje was een aspirientje... ’s Morgens neem ik nog altijd twee paracetamol in, gewoon voor de zekerheid. Zodat de koppijn niet komt. Dus ben ik verslaafd aan pijnstillers? Ja, eigenlijk wel...’

‘Hee maar...’ Henny klampt Frank aan: ‘Heb je een paar tosti’s voor ons? Jij ook, Kevin? Met ham en kaas? Doe dan maar drie tosti’s.’ Hij wrijft zich in de handen. ‘Hee, maar, dat boek, dat gaat helemaal goed komen, hoor. Ik heb zoveel meegemaakt joh, ik heb zoveel verhalen!’

Henny is een enthousiast verteller. Hij zwaait met z’n armen en gaat – als het verhaal erom vraagt – ook gewoon even door de deur naar buiten om hem open te zwaaien en letterlijk binnen te vallen. Hij duidt zijn leven graag aan de hand van anekdotes. Altijd zijn er de verhalen over televisieproducent Joop van den Ende (Henny heeft het consequent over ‘Joop’),

altijd is de verteltrant wat paniekerig en springen zijn verhalen van de hak op de tak.

Vandaag vertelt hij over die ene keer dat hij Gorbatsjov ontmoette, verbaast hij zich erover dat nog nooit iemand tijdens een live-uitzending de kabels heeft doorgeknipt, beredeneert hij dat tofu niet zo flauw is als mensen beweren, herinnert hij zich dat het ergste wat zijn vader ooit heeft gedaan met een slokje op tegen de kerk aan piesen ('Bij de hemelpoort zal hij heel anders zijn beoordeeld dan Hitler.') en legt hij uit dat hij geen veganist wil zijn ('Die mensen zien eruit als glazige aardappels.'). Boven alles benadrukt Henny graag dat hij de eerste was die emotie-tv bracht en met de *Playbackshow* en *Soundmixshow* wereldwijde trends zette. 'Och, wat heb ik geleurd met die formats van de *Playbackshow*... Eigenlijk zit ik nu weer in precies dezelfde situatie, hahaha.'

'Ik las in een interview met je in de Veronica-gids dat je de hoop op een comeback inmiddels hebt opgegeven?'

Henny neemt een hap van zijn tosti: 'Ja, ik heb gezegd dat ik het wel gezegend vindt zo... *Velen voelen zich geroepen, maar weinig zijn er uitverkoren.* Mijn goede vriend Hans van Eijck zei dat jaren geleden eens tegen mij. Ik hoor bij de uitverkorenen en daar ben ik dankbaar voor. Ik heb het geluk gehad dat Joop iets in mij zag. Ik heb toch de loopbaan gehad waarvan je hebt gedroomd.'

Rein schudt het hoofd: 'Je kunt niet zonder, Henny...'

Henny [lacht]: 'Ja, misschien wel... Ik heb een soort onrust. Het is dezelfde onrust waardoor het allemaal is ontstaan.'

Henny's dochter Nikki loopt langs.

Henny: 'Wat denk jij, Nik? Kan ik zonder die aandacht?'

Nikki [resoluut]: 'Nee.' Ze loopt door.

Henny lacht. 'Je hoort het. Als mijn dochter en beste vriend het zeggen... Eerlijk gezegd kan ik niet stoppen met nadenken over programma-formats en met op pad gaan. Misschien is het wel die hang naar erkenning. Dat applaus.'

Na de tosti laat Henny kort de voormalige stallen van Snuitje zien, nu bevolkt door een geit, een varken en een stel kippen. Henny: ‘We zijn een echte beestenfamilie. We hebben ook ezels, ganzen, pauwen, paarden en katten gehad. Ik heb zelfs eens een Rolls-Royce ingeruild voor een hangbuikzwijn en wat geld erbij.’ Na de stallen verplaatsen we ons via de Joop van den Endelaan, de Miesbouwmankade en de Hans van der Togtsteeg (‘Het tocht hier altijd.’) terug naar de woning van Henny. Op de oprijlaan van het huis staat zijn fraai opgepoetste jaguar. Om de woning heen ligt een flinke tuin met vijvers, weilandjes en hokken voor de beesten. Henny wijst naar een stuk groen achter zijn woning. ‘Hierachter ligt een natuurgebied, met een kikkerpoel. Als ik er, zoals nu, overdag langsliep, stoppen ze allemaal met kwaken. Als ik ’s nachts langsliep, gaan ze gewoon door. Dat vind ik zo intrigerend. Daar kan ik uren over peinzen.’

Eenmaal binnen treden Bikkel (de Boerboel) en Catoetje (de Jack Russell) ons kwispelend tegemoet. Henny’s vrouw Lia groet ons vriendelijk, om daarna snel weg te duiken in een andere kamer. Henny: ‘Lia heeft het niet zo op die aandacht. Je kunt iedereen in mijn omgeving spreken, maar zij doet niet mee aan dit boek. Ze vindt dat niks.’ Vlotjes dirigeert Henny ons naar zijn werkkamer. In het kantoor is een wand bedekt met zijn ‘meest dierbare herinneringen’: foto’s, krantenartikelen, memorabilia en kopieën van zijn talloze tv-onderscheidingen (‘Alle originelen liggen in het Henny Huisman Museum.’). Henny zelf is snel afgeleid en is gehaast in zijn e-mail gedoken. ‘Ik verwacht een belangrijke mail.’

6

Mariaverschijning

Zaandam, 1961

Henny neemt een aanloopje om het daarna maar boud op tafel te gooien: 'Ik heb Maria gezien, toen ik tien was.' Hij laat een stilte vallen en peilt Rein en mij. 'Ze was blauw,' vervolgt hij. 'Zo blauw als blauw zijn kan. Zo Mariablauw als je je maar kunt bedenken.'

Rein: 'Was het Jomanda?'

'Maria als in de Heilige Maagd Maria?'

Henny knikt.

'Waarom ben je er zo zeker van dat het Maria was?'

Henny: 'Het had precies het silhouet van Maria. Ze was een persoon. Ze had precies de kleur blauw van Maria. Ze had een sluier. Ik ben nu 69, dus het is nu 59 jaar geleden. Ik weet het nog precies. Als het niet Maria was, waarom zou ik het anders al die tijd hebben onthouden? Dan moet het wel iets zijn, toch?'

'En zei Maria nog iets?'

Henny: 'Nee, ze stond gewoon... Het was in het Veldpark in Zaandam. Ik kwam door de struiken aanlopen. Ik zag Maria. Ik was bang, maar nieuwsgierig tegelijk. Angst, omdat je toch denkt aan wat je moeder je meegeeft: blijf weg bij kerels met een snoepje. Nieuwsgierig, omdat het Maria was, de moeder van Jezus. Wat kon daar nou misgaan? Ik liep naar haar toe, strekte

mijn hand uit... en toen was ze weg. Het was bij die molensteen naast dat speeltuintje. Er stonden wat struiken. Ik kan je er zo naartoe leiden. Als die molensteen er tenminste nog is...'

Rein (nog altijd woonachtig in Zaandam): 'Ik weet precies welke plek je bedoelt. Maar joh, dat is allemaal veranderd, de molensteen is volgens mij verplaatst, en op die bankjes zitten nu allemaal junks met blikken bier.'

'Heb je thuis verteld over Maria?'

Henny: 'Ja, ik heb het thuis verteld. Ik zei: "Ik heb Maria gezien." Mijn moeder maakte er niet zoveel van. Ze zal vast gedacht hebben: daar heb je Henny weer met zijn rijkelijke fantasie. Mijn zus Miranda was heel verlegen, mijn broertje Wietse was het jonge poepie, en ik kwam thuis en had Maria gezien... Je zag mijn moeder denken: het zal wel weer.'

'Hoe heb je het zien van Maria in je verdere leven meegenomen?'

'Ik ben toch wel gevoelig gebleven voor het religieuze. Ik was al katholiek van huis uit. Dit voorval heeft me gesterkt in mijn geloof. Ik heb er later, toen ik een jaar of twintig was, nog eens liedje over geschreven, toen kwamen die dingen toch weer boven.'

Hij begint te zingen:

*Er is meer, veel meer dan je kunt zien
Meer dan je hoort of voelt
Meer dan je ooit wist
Wordt dat soms als God bedoeld?
Dat gevoel kan je gelukkig maken en helpen met verdriet
De angst dat het jezelf zult raken of soms ook zeker niet
Het is een macht, een kracht die je niet ziet
Een gevoel, vol vreugde of verdriet
Ja, geloof het maar of niet
Ja, geloof het maar of niet
Want er is meer, veel meer dan je kunt zien
Meer dan je hoort of voelt
Meer dan je ooit al wist
Wordt dat soms als God bedoeld?*

Limonadefeestjes

Zaandam, 1962

‘Ik was elf jaar. Toen ging ik het hardop roepen: ik zou beroemd worden... Op mijn tiende verhuisden we met het gezin naar de Molenmakerstraat 8 in Zaandam. Onze oude eengezinswoning werd verruild voor een splinternieuwe flatwoning. Aan de overkant van de straat woonde een grote, muzikale Indonesische familie, de familie Van den Eeckhout. Iedereen bij de Eeckhoutjes bespeelde een instrument. Op een dag mocht ik even op de ukelele spelen. Die liet ik per ongeluk uit mijn hand vallen. Was-ie kapot. Ik moest voor een nieuwe zorgen. De oude mocht ik houden. De familie leerde me erop spelen, en zo groeide mijn liefde voor muziek. Hadden ze toen een goocheldoos gehad, dan was ik nu een hetero Hans Klok.’

‘Met de drie broers Van den Eeckhout vormde ik al snel een bandje: The Bright Stars. Het was een manier om meester Klaassen terug te pakken. Een zoete wraak. Want zo’n bandje had toch effe niemand. Ik mocht dan wel *afgezeken* worden in de klas, maar ik had wel andere dingen waarmee ik kon uitblinken. Ik stond toch maar mooi te spelen met een gitaar en een echte versterker. De drummer was er vaak niet, en zo belandde ik achter het drumstel. Dat bracht me twee jaar later in The Marileens: een jeugdbandje van de moeder van Margriet Eshuijs waarin zij al het jonge grut uit Zaandam verzamelde dat iets met muziek deed.’

‘Met The Marileens traden we op limonadefeestjes op voor wie nog te jong was voor de disco. Dat waren flinke zalen, allemaal in de buurt van Zaan-
dam. Mijn vader zat bij de ingang voor het innen van het kwartje entree. We hadden zelfs fanclubavonden en een fanclubblaadje. Die bracht ik zelf rond op de fiets – ’s avonds, zodat ik niet herkend zou worden, hahaha. Ik was er helemaal vol van, joh! Ik zou beroemd worden! We traden op sommige dagen op voor wel 500, 600 kinderen! Nu zouden die allemaal een *breezertje* willen, of ze moeten door een poortje om te controleren of ze geen mes bij zich hebben. Toen zaten ze gewoon braaf naast elkaar met een glaasje limonade en riep de moeder van Margriet: “Jongens, pas op hè, anders ga je eruit!”

Henny ziet de vogels buiten vliegen

Krommenie, 1965

‘Mijn hele tienerjaren stonden in het teken van muziek maken. Ik deed niets anders. Op de middelbare school, de VGLO in Krommenie, heb ik niets opgestoken. Het was vooral gezellig. In mijn rapport stond: HENNY ZIET DE VOGELS BUITEN VLIEGEN. Niet iets van: “Hij doet zo goed zijn best.” Ik was helemaal niet bezig met leren. Ik zat met mijn hoofd bij die bandjes. Op een gegeven moment zei een leraar wel: “Henny heeft gevoel voor taal.” Kwamen mijn ouders op gesprek. Toen stelde de leraar hen voor mij op Franse les te doen. Antwoordde mijn moeder: “Wij komen nooit in Frankrijk, wij gaan meestal naar Texel.” Ze dacht: wat moet Henny daar nou mee?’

‘Ik zat op een gemengde school. Dat was een feest. Dan was je dertien, veertien jaar oud, en dan had je meiden in de klas! De hormonen gierden door mijn lijf. Marijke van Bergen... goh... die had al beginnende tietjes. Haar achternaam was eigenlijk wel heel toepasselijk... Afijn. Dat was geweldig om te zien. Ik ging opgewonden op het fietsje naar school.’

‘Ik was de *blitser* van de klas. Ik liep de hele dag rond met allemaal ideetjes. Ik had mijn eigen posters, zodat de anderen op mij zouden stemmen voor klassenvertegenwoordiger. *Kies Henny voor meer blitse ideeën!* Zo luidde de tekst op de poster. Ik werd gekozen, maar tegelijk sloegen ze me in elkaar, omdat ik als eerste op school een broek met wijde pijpen droeg. Dan von-

den de boeren in mijn klas – allemaal van die grote gasten uit Assendelft, en zo – het welletjes en werd ik voor homo uitgemaakt. Ik had ook de aandacht van de meiden, die vonden dat wel wat... een jongen uit de stad. Ze waren jongens als Chris Vroom gewend, zo'n grote, lompe boer die te laat op school kwam omdat hij de koeien nog moest melken. Dan zei de leraar: "Half negen is half negen, Chris!" En dan antwoordde hij: "Wie doet de koeien dan? Doe jij de koeien?!"

'De lessen van kapelaan Broerse waren voor mij het einde. Dat waren moderne lessen. De kapelaan was daarom heel populair. Iedereen noemde hem liefkozend *Kappie*. Maar toen we eens op kamp gingen, zei hij: "Jongens, wie weet er wat *geil* is?" We wisten het wel, maar als de kapelaan dat uit het niets aan je vraagt, dan denk je toch: jeetje! Kappie begon toen te vertellen over onze piemels, en dat je daaraan kon trekken. Langzaam kwam het gesprek los. Chris Vroom zei: "Ja, dat weet ik wel van de koeien thuis. Dan trek je aan de leuter van dat beest, en dan komt er melk uit." Kappie sliep ook in dezelfde jeugdherberg als wij. Voor we gingen slapen, zei hij dan: "De onderbroeken gaan uit, de pyjamabroeken aan." Want de onderbroeken moesten we schoon houden, zo zei hij dat dan. Dus dan stonden er twintig jongens even in hun blote piemel. Je kunt hem nergens van betichten, maar het zijn wel momenten waarvan je later denkt: tja...'

De Feestganger

25 oktober 2019

Het is een tijdje stil geweest rond Henny. 's Middags belt hij op tijdens het uitlaten van zijn hond. 'Kevin, ik bel je even met iets, maar je moet het nog geheim houden. Ik kom weer op tv met een programma. Bij Talpa, op SBS6. Het gaat *De Feestganger* heten. Ik heb het bedacht met Willem Groeneveld. Samen hebben we het formatbedrijfje STAMROV. Het idee hebben we opgedaan in een feestwinkel in Castricum. Ik huur weleens wat feestkleding daar. De mevrouw van die winkel vertelde me dat de mensen met fantastische verhalen bij haar de spullen komen terugbrengen. 'Mijn oma werd honderd, de kleinkinderen deden een stukje uit de musical', of: 'Alle gasten bij de bruiloft kwamen verkleed als rockster'. Toen dacht ik: dat is hartstikke leuk als tv-format. Daar hebben we met Talpa heel lang over vergaderd. Uiteindelijk is vrijdag de knoop doorgehakt. We gaan het gewoon doen. We gaan nu proefdraaien en vanaf 26 februari 2020 komt het dan op tv – op de woensdagavond, zes afleveringen.'

Vagina Fudge

Zaandam, 1967

‘Een normaal werkbestaan zat er niet in voor je, hè?’

‘Nee... ik rondde mijn middelbare school niet af. Ik dacht etaleur te worden, net als mijn lievelingsoom Peter Dijkstra, bij hem ging ik even in de leer... ik werkte ook kort bij een platenzaak, maar nee... ik trok toch naar die bandjes. Mijn moeder schreef met kerst altijd een verhaaltje voor ons, voor bij het cadeau. ‘Miranda is geslaagd voor haar zwemdiploma’, ‘Opa lag in het ziekenhuis’. Bij mij was het jarenlang: ‘Henny roept weer eens: ‘Wacht maar af, ik word beroemd.’ Mijn moeder zei me vaak: ‘Jongen, je moet eens een gewoon baantje zoeken. Wanneer ga je nou eens je papieren halen?’ Dan antwoordde ik inderdaad: ‘Wacht nou maar af.’ Als ik heel, heel eerlijk ben, heb ik altijd verwacht dat ik beroemd zou worden en dat ik geen normaal werkbestaan zou hebben.’

‘De eerste stap naar dat beroemd worden was: diskjockeyen?’

‘Ja, bij discotheek De Waakzaamheid in Zaandam. Daar begon het. Op de donderdagavond. Daar vroegen ze een diskjockey, iemand die plaatjes wilde draaien. Mocht ik voor het eerst een keer invallen voor de lokale beroemdheid Hans Versnel. Ik zat trillend met die naald in mijn handen. Zo begon dat. Dat was in 1967. ‘Whiter Shade of Pale’ van Procol Harum kwam uit. Stond ik daar tussen de moderne jongens met getailleerde overhemden en broeken met wijde pijpen. Ik was nog heel blauw, joh. Je had toen een heel grote hit van Vanilla Fudge, ‘You Keep me Hangin’ On’.

Kwam er een van die moderne jongens aan mijn desk. Zo'n playboy. Zo'n gast waar je tegenop keek: "Hee, draai even dat liedje van *Vagina Fudge*." Dan zei ik – lulhannes dat ik ben: "Het is Vanilla Fudge, hoor..." Ik wist niet eens wat een vagina was, man. Dan ben je zestien...'

Waar Is Dat Feestje?

15 november 2019

Henny belt: ‘Kevin, ik bel je even om je te zeggen dat ze er na het weekend mee naar buiten gaan.’

‘De aankondiging van je nieuwe programma, bedoel je?’

Henny: ‘Ja.’

‘De Feestganger?’

Henny: ‘Nee, dat h ad het moeten worden. Maar dat wordt ’m uiteindelijk niet. Het wordt nu *Waar Is Dat Feestje?* Ik ga dus *niet* vanuit die feestwinkel mee met mensen die hun kostuums komen halen. Ik ga nu naar feestjes met BN’ers en zo. Een soort *Glamourland*, zoals Gert-Jan Dr oge dat deed. John de Mol wilde het zo. Hij had de pilot gezien van *De Feestganger* en zei toen: “Nee, we gaan het anders doen.”’

‘Wat een bijzondere wending...’

Henny: ‘Tja... De grote baas beslist. Talpa is in feite niets meer dan een eenmanszaak met h eel v eel personeel.’

Henny is homo

1969

‘Ik was achttien, ik moest me melden voor militaire dienstplicht. Ik was in die tijd net beland bij mijn eerste psycholoog. Ik had allerlei irreële angsten en fobieën. Ik dacht veel te diep na. Dat had ik al als jongetje van zestien. Dan stond ik in de platenwinkel en dan dacht ik: stel je nou voor... ik ben nu hier, maar wat nou als ik hier niet was, dat ik niet bestond... maar mijn vader en moeder en mijn broertje en mijn zusje wel... en dat nadenken ging zo diep... dan schrok ik van het idee dat het eigenlijk allemaal niks is... dan had ik gelezen dat vlinders 150 miljoen jaar geleden van kleur zijn veranderd en dat ik dan met een beetje mazzel tachtig jaar oud zou worden... dat greep me dan naar de keel, van: oeh gadverdamme.’

‘Mijn eerste psycholoog heette dokter Olthof. Hij zei tegen me: “Luister, jij bent absoluut ongeschikt voor militaire dienst. Ik ga een brief maken voor je, dan schrijf ik dat militaire dienst een drama voor je zou zijn.” Dat vond je als 18-jarige wel fijn; niemand wilde in dienst. Een week later kon ik die brief ophalen. Wat denk je? Had dokter Olthof zichzelf opgehangen! Hij bungelde aan een balk. Daar ging mijn brief...’

‘De volgende arts was strenger. “Ja ja, hoofdpijn, dat hebben er meer.” Hij stuurde me gewoon naar de keuring. De keuring was bij een Indische man. Die hoorde me aan, dat ik mezelf artiest noemde, dat ik in een bandje zat, hij zag dat ik een bloemetjesshirt aanhad en geblondeerde plukjes in mijn

haar, hij hoorde over mijn angsten... Die Indische man twijfelde geen seconde, hij dacht: *die Henny is gewoon een nicht!*

‘Hij vroeg me: “Als je je aftrekt, waar denk je dan aan? Jongens of meiden?” Ik antwoordde een tikkeltje weifelend: “Meisjes!” “Je trekt je niet af op jongens?” vroeg hij nog eens. Ik nee schudden. Hij: “Maar waarom trek je dan een shirt aan met bloemetjes? Waarom niet een shirt met naakte meiden?” En ik antwoordde... [lacht]... soms ben ik ook zo’n luhannes: “Nou die hadden ze niet.”’

Om half negen stond ik alweer buiten. Met het stempel: S5. Geestelijk labiel. “Henny is homo,” concludeerde die arts. Omdat je homo zou zijn, werd je geestelijk labiel genoemd. Homo zijn viel onder de categorie S5. Daar vielen ook krankzinnigen onder. Daar werd je voor afgekeurd. Moet je je voorstellen... Maar ik dacht: het zal wel, ik ga niet zeggen: “U vergist zich.” Ik wilde wel van die vreselijke dienstplicht af. Muziek leek me spannender.’

Heerlijk avondje

Utrecht, 2 december 2019

‘Ik kom voor Henny.’

Deze vier woorden zijn genoeg om door de beveiliging van het Spoorwegmuseum te komen. Henny Huisman is vanavond in dit Utrechtse museum voor de opnames van *Heerlijk avondje voor Sinterklaas*, een show gepresenteerd door Dieuwertje Blok en met een lange lijst van bekende gasten. Henny is uitgenodigd voor een retroblokje *Mini-playbackshow*, hij mag de langgekoesterde wens van de 37-jarige Thea Dijkstra in vervulling laten gaan om zich eenmalig als Bette Midler uit te dossen en ‘Beast of Burden’ te playbacken.

Henny heeft me ’s morgensvroeg al geappt: ‘Je appt hier met een zeer blije Henny Huisman.’ En daar heeft hij zijn reden voor. De tv-dino staat al de hele week in het middelpunt van de Hilversumse belangstelling. Want het is wereldkundig: Henny komt na jarenlange afwezigheid terug op televisie, met een eigen programma. Hier heeft hij naar gehunkerd en lang, héél lang op moeten wachten.

Op radio, tv en in de krant mag hij al de hele week uitgebreid verhalen over zijn poging een nieuwe kijkcijfershit te scoren: van Frank Dane op Radio 538 tot aan *RTL Boulevard*, van *Shownieuws* tot aan de landelijke dagbladen. ‘Henny Huisman maakt eindelijk comeback op televisie!’, ver-

woordt het *Algemeen Dagblad* het algehele sentiment. SBS6-baas Marco Louwerens ('directeurtje') wordt in de landelijke kranten vaak geciteerd: 'Hoe leuk is het dat we een programma met de toch legendarische Henny Huisman gaan maken?'

Vriend Beau van Erven Dorens (in het gelijknamige programma, *BEAU* op RTL4) heeft Henny live op tv in de lak gezet: 'Er keken zeven miljoen mensen naar je, Henny. Elke week weer. Ongelooflijk, hè.' Henny beaamt: 'Dat heb je nu alleen als iemand van het Koninklijk Huis overlijdt.' Een meisje aan tafel dat meedoet aan *The Voice* krijgt tv-geschiedenisles van Beau: 'Als hij er niet was, dan had *The Voice* niet bestaan, wist je dat?' Henny laat zich het warme bad welgevallen, hij gaat er nog eens goed voor zitten. Beau: 'Weet je wat jouw geheim is Henny? Je bent gewoon een heel sympathieke kerel.'

Ook vriend Wilfred Genee staat hij uitgebreid te woord op Radio Veronica. Wilfred krijgt uitgebreid de veren in de kont. Henny (in de uitzending): 'Jij hebt voor me gelobbyd, jij bent naar de directie van Talpa gestapt, jij hebt je nek voor mij uitgestoken.' Wilfred besluit als een vriend betaamt: 'Je hoort gewoon op tv, Henny, daarom heb ik dit voor je gedaan.'

Geen wonder dat Henny in het Spoorwegmuseum nog altijd in de wolken zweeft. Hij ziet er goed uit. Uitgerust en opgetogen. Handenwrijvend loopt hij door het gebouw. Zijn naam galmt na door de gangen. Overal waar hij gaat, hoor je weer datzelfde gefluister: 'Hee, daar is Henny', 'Ooh, Henny Huisman'. Ook de gasten van vandaag – Victor Mids, Rob Jetten, Richard Groenendijk en Niels van der Laan – klampen hem even aan en feliciteren hem.

Henny hoeft pas op in het tweede deel van het programma. Met een haviksoog volgt hij achter de schermen de eerste helft van de show: 'Aah zonde, hier hadden die kinderen wel even langer mogen klappen', 'Dit deel duurt te lang, moet eruit', 'Dit is een raar shot! Waarom doen ze dat nou?' Daarna tot mij: 'Mijn vrouw vindt het ook niks hoor, met mij televisiekijken. Die wordt daar knettergek van. Ik zit alleen maar te vloeken. Ik zit me er alleen maar tegenaan te bemoeien.'

Van een redactrice krijgt Henny inmiddels een kledingrekje aangereikt, dat als het denkbeeldige ‘Winkeltje’ van weleer moet fungeren. Aan het rekje hangt het weinig verhullende topje van Bette Midler. Met het topje in de hand haalt Henny herinneringen op uit het verleden: ‘Ik weet dat er eens een meisje meedeed aan een show in Rolde, in Drenthe. Als Bette Midler. De openingstune werd *ingestart*, ik kom op... BAM!... Ik stootte loeihard mijn harses tegen een balk. Dat meisje stond ondertussen stijf van de spanning. Ze werd steeds stiller richting haar optreden. Wit als een krant was ze. Om me heen vroeg men wel: “Gaat het wel goed met haar?” maar ik had het allemaal nog niet zo scherp na mijn knal tegen die balk. Dus ‘Bette Midler’ gaat het podium op, en bij de eerste uithaal van ‘Beast of Burden’ is het flats... de kots vliegt over het toneel. Allemaal van die rode kots. Wij van: tjezus, allemaal bloed... Wat bleek? Ze had bessenjenever gezopen van tevoren, om de spanning te verminderen... Ik zie nog dat meisje van het geluid met een wisser het podium schoonmaken...’

Ons gesprek wordt onderbroken door de redactrice: Henny mag, hij is aan de beurt, hij krijgt een geluidszender en mag tussen Dieuwertje Blok, de hoofdpiet en Sinterklaas op de bank plaatsnemen. ‘Bette Midler’ (lees: Thea) zoekt in het geïmproviseerde ‘Winkeltje’ haar kleding op, zwaait naar papa en mama, gaat door de toverdeur en brengt even later ‘Beast of Burden’. Sinterklaas als enig jurylid geeft *douze points*. De nostalgie druipt van het plafond. Het voelt even weer als toen...

Na het optreden be vraagt Dieuwertje Blok Henny.

Dieuwertje: ‘Je bent weer helemaal terug, hè, Henny?’

Henny: ‘Ja hoe ouder, hoe gekker. Het programma past echt bij me. Ik kom langs op elk feestje, of het nou een oma is die honderd wordt of een gabberparty, ik ben er.’

Dieuwertje: ‘Ik weet nog dat ik je aankondigde als omroeper bij de publieken, joh.’

Het gesprekje haalt de eindmontage niet.

Als Henny weer onder ons is, lacht hij smalend: ‘Ik voel me een soort herintreder, joh... Het is ook wel vreemd dat er nu wordt gezegd: je bent na jaren weer terug op televisie. Ik heb na 2002 zoveel programma’s gedaan. Mensen weten dat niet eens meer. Ik heb *Huize Huisman* gemaakt. Het werd niet zo goed bekeken, maar het was wel heel mooi gemaakt. Ik heb *Korenslag* gedaan. Ik heb veertien afleveringen *Noord-Hollandse Helden* gemaakt. Ik ben nooit weggeweest van televisie. Het is wel minder geworden, maar goed... Dick Advocaat is nu 73. Die is ook nog lekker bezig. Prima toch?’